

שבת
תשובה!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

שיחה ללא ביקורת

נשים לב, קוראים יקרים, שכמעט ואין שיחה בין איש לאשתו, שאין בה מן הביקורת והתוכחה. הביקורת היא דבר לגיטימי, נצרך ובונה. אבל כשהדבר נעשה בצורה שיטתית ובאינטנסיביות, אין שום חשק לדבר.

כאן המקום לומר לנשים היקרות שבאמת רוצות לדבר עם בעליהן, שהן צריכות להיזהר שלא להוציא לו את החשק לדבר. אני רוצה להביא 'משוב' מגברים שהסבירו למה כל כך קשה להם לשוחח עם האשה.

אמר לי בעל אחד: הרב אומר שצריך לדבר עם האשה במשך שעה בכל יום, נכון? כן, השבתי. והוא ענה במרירות, דקה לא אדבר איתה! אני שונא לדבר איתה. אני מתחיל לדבר איתה על הא ועל דא, על הירח החיוור... ועל הצפרדע הירוקה... ואיך השיחה מסתיימת? אתה אשם... בגללך כל הסבל... בגללך המשיח מתעכב... אם הילד פרא, זה בגלל המשפחה שלך... הרב, אני שונא לדבר איתה!

נשים יקרות, מה דעתכן, האם הבעל הזה צודק? אין ספק שיש צדק בדבריו.

אם נוצרה אצל הבעל קצת מוטיבציה לדבר עם אשתו, אז בלחץ ההתקפות ממנה הוא קם והולך, ולא רוצה לדבר איתה בכלל.

לכן, גברת יקרה, תנסי לדבר עם בעלך שעה שלמה ללא ביקורת. תשוחחו בכיף, מתוך ידידות ולא תמיד צריך לדחוק אותו לפינה ולסכם את השיחה בהאשמות.

אז מה, לא להעיר לו בכלל? שאלה מישחי. מותר להעיר, אבל רק מדי פעם, בלי לחץ, ולהבליע את הביקורת בתוך המילים. אבל אם בכל שיחה תמתחי ביקורת, התקשורת תיפסק לגמרי.

גם הבעל חייב להפסיק להאשים אותה, ולהימנע מלהטיח בה כל בעיה או קושי. אף אחד לא אוהב להיות נאשם כל הזמן ולהרגיש שהוא 'טעון שיפור'.

בפרק 'ביקורת ומריבות' הארכתי בנושא של טקטיקה באמירת הביקורת ומהי ביקורת חיובית או שלילית.

גם כאשר האיש שואל את אשתו 'מה שלומך?' הוא צריך להתאזר בהמון סבלנות ולהיות מוכן לשמוע את כל המצוקות שלה, להביע השתתפות, ולראות הישג בכך שאשתו נותנת בו אמון ומגלה לו את כל אשר על לבה.

פרשת השבוע

פיוס

אמר הכתוב: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר מכל חטאותיכם לפני ה' תטהרו". יום הכיפורים הוא היום הקדוש ביותר בשנה שבו נכנס האיש הקדוש ביותר בבית המקדש שהוא הקודש הקודשים. הכהן הגדול מתפלל שם תפילה קצרה ומתכפרים לעם ישראל העוונות. כל זה בתנאי אחד – "... לפני ה' תטהרו" כלומר חייבים לחזור בתשובה. ללא זה כל עבודת הכהן גדול וכל הקורבנות לא יכפרו.

תשובה תולה ויום הכיפורים מכפר. במה דברים אמורים – במצוות שבין אדם למקום, אבל מצוות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו. כלומר אין הדבר תלוי רק בתשובתנו אלא בעיקר במחילת החבר לנו. ובאמת מי הוא החבר הקרוב ביותר לאדם? זה אשתו וילדיו, וזה בעלה וילדיה. ומי יכול לומר שלא פגע באשתו, ומי זו שיכולה להגיד שלא העליבה את בעלה.

איך מפייסים? פיוס אינה אמירת סליחה וזהו. זה הרבה יותר עמוק. לדוגמא: איציק הלך ברחוב ולפתע הבחין בשונא שלו שהולך מקדימה מלפניו. חשב איציק בליבו שזו ההזדמנות הכי טובה להחזיר לו כדי רשעתו, הוא התקרב אליו בשקט בצעד מהיר והנחית עליו כזו סטירה עד שהאיש שמע באזנו צפצוף... כשהסתובב אותו האיש גילה איציק לתדהמתו שזה לא השונא שלו... אם איציק יבקש עכשיו סליחה זה יפסיק לו את הצפצוף באוזן? זה יבטל לו את הכאב? בוודאי שלא! אמירת הסליחה לא מבטלת שום כאב, אם כן מה צריך איציק לעשות? ראשית הוא צריך לקחת אותו לקופ"ח לעשות צילום לסת לראות שהכל במקומו. שנית ייקח אותו למסעדה וייתן לו לאכול כדי לראות שתפקודו טוב, ואח"כ יקנה לו זר פרחים גדול, יגיש זאת לפניו ויאמר לו: אתה סולח לי??? זה נקרא עד שירצה את חברו.

בדיוק כך אנחנו צריכים לנהוג אחד כלפי השני, בשבוע הזה אשה תקבל את בעלה כשהוא חוזר בסבר פנים יפות, תכין לו מטעמים שהוא אוהב, תשתדל לא להעביר שום ביקורת... גם הבעל מצדו ישתדל לדבר אליה בנחת, ירבה במחמאות, יקנה לה משהו וירשום לה פתק... ובהגיע ערב יום הכיפורים יבקשו סליחה זה מזה ואז יאמר עליהם – "סר עוונכם וחטאתכם תכופר". ולסיום נא לא לשכוח לבקש סליחה מההורים לפייס אותם כדי שיתכפר לנו עוון ביטול כיבוד אב ואם וגם יתקיים בנו – "... למען יאריכון ימך". יהי רצון שנוכה לגמר חתימה טובה לשנה טובה ואריכות ימים.

גמר חתימה טובה – אבנר קוזאס

אברך אמריקאי צעיר שעלה לארץ ישראל קנה מזוג חדש.

והנה המזוג התקלקל וטיפטף מים.

הוא ניסה להסביר בעברית רצוצה לחברה שממנה קנה

את המזוג כי המזוג מטפטף ולא הצליח להסביר להם.

לבסוף הוא צעק בטלפון ותיאר את המצב

המדויק כך: "המשיב רוח שלי - מוריד גשם !!!"

בדיחה

"כשאדם עובד עבירה ונאנח עליה, האנחה נדבקת בקדושה ומביאה אותו לידי תשובה" (רבי נחמן מברסלב)

פתגם השבוע

מהי ההשקעה בחינוך?

הורים רבים חושבים שלהשקיע בחינוך זה לקנות לילד נעלי ספורט מיוחדות, טרנינג איכותי, מחשב משוכלל, קורקינט חשמלי וכדומה. ולא היא, אין זו השקעה בנפש הילד אלא בגוף הילד בחלק של המעטפה.

כיצד משקיעים בנפש הילד? להגיע להרצאות בנושא חינוך הילדים. נכון שהרצאות חד פעמיות או סדנאות עוצרים לנו את סדר היום השוטף, ומחייבים אותנו לבטל תכניות מסוימות, ועוד צריכים להזמין בייביסיטר ולהתארגן, וגם העייפות משתלטת עלינו.

שוקי ואשתו הגיעו להרצאה. קולו של המרצה היה רדיופוני,

ושוקי הרגיש שעיניו נעצמות לאט לאט... הוא ראה מרצה אחד על הבמה ואחר כך שניים, ופתאום הבמה מלאה במרצים... איך שראשו נשמט, אשתו הרימה עליו צעקה: שוקי! עיניו נפערו לרווחה והוא שאל את עצמו: מי אני? מה אני? איפה אני? זוהי בדיוק ההשקעה שאנחנו מדברים עליה כעת. פעמים רבות קורה שישנה הרצאה או סדנא, ואנחנו מתעצלים להגיע אליה או שאנחנו מתחילים ולא מסיימים. הדבר יוצר פגיעה ברצף הנושאים ולפעמים דווקא ההרצאה שדילגנו עליה, עסקה בנושא שהכי חשוב לנו. זאת ועוד, גם אם שמענו את ההרצאה פעם אחת, חובה לחזור ולשנן, כי בכל פעם שומעים דברים שלא שמנו לב אליהם בפעם הקודמת. נוסיף ונאמר שחייבים להתרענן מידי פעם, כי במשך הזמן השכחה יוצרת שחיקה.

סיפור לשבת

כוחו של ויתור

מסופר על בת סמינר שהגיע זמנה להינשא בשעתו"מ, ובהיות ומצבם הכללי לא איפשר להם להתחתן באולם מפואר על אף היותם משפחה מכובדת החליטו להינשא באולמי וולף בירושלים, שם ניתן סבסוד למשפחות שאינם יכולות לעמוד בנטל הכבד.

אך מחמת הביקוש הרב להינשא באולם זה מתקיימת הגרלה בין כל הנרשמים. וכן הגרלה בין שני האולמות, האחד קטן והאחד גדול.

מועד ההגרלה הגיע ולצורה של אותה בת סמינר ממשפחה חשובה עלה בגורלם להינשא באולם הקטן.

כשנודע על כך לאותה בת, היא בקשה מאביה שינסה לשכנע את אותו המשפחה שזכתה באולם הגדול, אולי יסכימו להחליף ולוותר, ולהינשא באולם הקטן.

בלית ברירה הגיע האבא לאותה משפחה ובדחילו ורחימו ובנימוס ניסה לבקש ולשאול אולי יסכימו להחליף ולתת להם אפשרות להינשא באולם הגדול, וזאת משום שיש במשפחתו ציבור גדול.

וגם הסביר להם שבתו מאוד מצטערת שעלה בגורלה להינשא באולם הקטן.

והנה לתדהמתו של האבא הוא שומע את הכלה שזכתה באולם הגדול פונה אל האבא ואומרת: אני מוכנה לוותר ולהינשא באולם הקטן, ובלבד שלא לגרום צער לבת ישראל.

האבא לא האמין ובירך את הכלה והדה לה מקרב לב, ומיד שב לבשר לבתו את הבשורה המשמחת.

והנה ביום החתונה מצלצל הטלפון באולמי וולף, ומן העבר השני נשמע קולו של גביר גדול המעוניין לתרום את כל הסעודה לאחת המשפחות הנישאות באולם.

הוא מוסיף ומספר שגם הוא זוכה להשיא את בנו והוא מבקש לשמח עוד משפחה.

ברקע שומע מנהל האולם את אשתו של אותו גביר שצועקת לעברו: תתרום לאולם הקטן! תתרום לאולם הקטן! ככל הנראה אין להם די כסף ולכן הם החליטו להתחתן שם.

ואכן תוך כדי השיחה ביקש הגביר לחייב אותו בכרטיס האשראי על כל סעודת החתונה שנערכה באולם הקטן.

(יביע אומר)

"אין זוג לא מוצלח, יש זוג לא מודרך"

האם יש לכם מריבות וויכוחים?
מרגישים שאינכם מתאימים?
הילד שלכם מתחצף?

לייעוץ בנושא שלום בית, חינוך ילדים,
הדרכת חתנים/כלות עם יועצים זוגיים מוסמכים של
ארגון ביתנו החדש הפרוסים בכל רחבי הארץ

חייגו עכשיו - 1599-59-59-39

